

Publicerad 2013-12-26 13:20 av stenen/ Yv Ericsson

Yster

Yster skuttade under solen,
på bara ben som sprattlade av liv
doppade sin tå i ljumma bäckars vatten,
månens sken,
underbar musik, mystikens sång viskande i sommarnatten.

Det var så mycket som hon kunde då.

Yster sjöng så vackert,
spelade underbara toner på sin flöjt.
Älskade sitt liv vid tjärnen
där i silverskogen vill jag vara,
tänkte hon nöjt.

Det var så mycket som hon kunde,
då.

Men barnets lycka varar ej i en evighet
när sanningen slår klart
att livet styrs av förnedring och elakhet,
hårda ord hugg slag blod och hat.

Det var så mycket som försvann där,
så mycket som hon lämnade kvar.

Fördrev sin ångest törst med vatten från en silvertjörn
skar sin hud blodig mot månens knivskarpa sken
svalde unviversums alla stjärnor
rusade blind tillbaka över livets alla broar
på sina matta sargade ben.

Det var så mycket hon kunnat,
så mycket som hon slarvat bort

Det fanns så mycket
som hon aldrig fått veta
så mycket som hon aldrig
hade förstått.

Till slut är det inte längre någon ide
att leta

Ystra ben blir till sist gamla och trötta
orkar inte längre springa tillbaka och leta
och livet
det är alldeles för kort.

Det var så mycket som jag kunde,
men nu kan jag ingenting.

Det var så mycket som hon kunde,
men nu kan hon ingenting.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stenen/ Yv Ericsson med Poeter.se id #28615 innehar upphovsrätten